

Galerij mens en natuur

Tobias Leenaert

VEGETARISCHE KUNST

U weet het, veggies zijn er in alle maten en gewichten, kleuren, sociale lagen en beroepen. Wij vonden voor u weer een paar mooie exemplaren, ditmaal actief in de kunstwereld. Arnold Eloy opende recent een kleine galerij in Sint-Martens-Latem, waar hij onder meer het werk tentoonstelt van natuurschilderessen Myriam Vandenberghe en Geraldine Van Chapman. Wij hadden een gesprek met twee kunstzinnige veggies en één bijna-veggie.

Galerij mens en natuur

EVA Magazine: Arnold, wat is precies de opzet van je galerij, en waarom zou ze in godsnaam relevant zijn voor de veggie-minnende medemens?

Arnold: Eerst en vooral ben ik al meer dan dertig jaar met vegetarisme bezig. ik was betrokken bij de opkomst van de biologischelandbouwende macrobiotiek in Vlaanderen, doordat ik verbonden was met het natuurrestaurant De Paddestoel in Gent en nauw contact had met het natuurvoedingsbedrijf Lima in Latem en de ertegenover liggende commune. Bovendien kom ik uit een kunstzinnige familie. Ik wou Myriam Vandenberghe en haar vriendin Geraldine Van Chapman, evenals Miefje Callaert, die werkt vanuit eenzelfde sensibeleit, helpen om hun werk te promoten en zorgde dus allereerst voor een locatie waar het tentoongesteld kan worden. Vele galerijen tonen 'verSMAKte' kunst, en ik wou me focussen op kunst in relatie tot de natuur en met zin voor de geestelijke component in die relatie. In Nederland vind je een veel grotere aandacht voor Natuurkunst, maar nogal wat Vlaamse kunstrecensenten zijn blijkbaar beducht om gelieerd te worden met wat in hun perceptie 'klassieke' figuratieve schilderkunst is.

Je hebt dus je bedenkingen bij het hedendaagse kunstgebeuren?
Arnold: Moderne schilderkunst roept in Vlaanderen al te sterk het beeld van conceptuele kunst op, de hoofdmoot van wat gebracht wordt in musea als het SMAK en het MuHKA.

Ik vind net die kunst héél conformistisch en maatschappijbevestigend. Ze voelt heel oppervlakkig en leeg aan. Veel van haar schijnbaar belang ontleent ze aan het talent van sommige kunstenaars en recensenten om te lobbyen in de commerciële circuits. De intrinsieke waarde van die kunst is ondergeschikt aan het verdieneffect. Een groot deel van die hedendaagse kunstproductie heeft geen grotere bewaartijd dan 20 jaar, de periode van een misleide generatie.

Myriam, wat zou je met je kunst graag overbrengen bij het publiek?

Myriam: Ik schilder omdat ik gefascineerd ben door de oneindige verschijningsvormen van de natuur. Ik heb gemerkt dat mensen via mijn werk dingen ontdekken in de natuur waar ze vroeger aan voorbijgingen. Planten of dieren waarin ze het mysterie niet zagen. Ik wil het wonderlijke in de natuur weer overbrengen. En wie dat ziet, zal de natuur ook respecteren.

Verder lezen

- www.mens-en-natuur.com, voor een overzicht van lezingen en tentoonstellingen in de galerij Mens en Natuur.
- www.naturestudio.net

Galerij mens en natuur

Dus ik ben tevreden als ik met mijn werk mensen respect voor de natuur kan bijbrengen.

Moet kunst volgens jullie een engagement inhouden? En zo ja, op welke manier kan ze ingezet worden?

Arnold: Aandacht voor de natuur in kunst is op zich een vorm van engagement omdat die kunst toont wat er uiteindelijk belangrijk is. Alle grote kunst is gerelateerd aan de natuur of is eruit voortgesproten. Alle grote kunstenaars vertrokken vanuit de natuur. Ware progressiviteit zit in de geest, niet in het 'naam-maken' lobbywerk. In je kunst moet voelbaar zijn dat je zoekt naar de kern van het leven, van wat we hier als gemeenschap samen kunnen doen. Kunst kan daartoe bijdragen, het is een van de talen van de mens.

Hoe ga je te werk?

Myriam: Normaal gezien schilder ik niet met het tafereel bij mij, maar ik kan heel lang kijken naar iets – bijvoorbeeld tijdens een wandeling - en ik heb een goed visueel geheugen. Daarna schilder ik het dan uit mijn herinnering. Als ik probeer om rechtstreeks iets over te schilderen, is de inspiratie er niet echt en lukt het meestal niet goed. Ik gebruik penseel en pen, en alle soorten Oost-Indische inkten. Ik schilder vooral planten, met een voorkeur voor mossen, en soms ook kleine dieren zoals vlinders, kevertjes en andere insecten. Aan dieren die groter zijn dan een kikker waag ik me niet. Die kan je moeilijker observeren, want ze kunnen niet goed stilzitten [lacht].

Myriam, heeft vegetarisme een invloed op je werk?

Myriam: Toen ik acht jaar was, kreeg ik met Pasen twee kuikentjes. Het werden mijn beste vrienden, maar op een dag, toen ze al kippen waren, hebben mijn ouders hen geserveerd op tafel. Ik heb nooit zo'n grote walging gevoeld als toen. Het was pas veel later, in 1969, toen ik een documentaire zag over het slachten van dieren, dat ik vegetariër werd.

Geraldine: Ik denk dat het vooral gaat over een andere manier van kijken. We moeten naar dieren leren kijken via echte mensenogen, niet zoals een kat naar een vogel kijkt. We moeten leren zien dat dieren kunnen voelen, zien hoe ze echt leven. Kunst is een zoektocht naar échte relaties. Wanneer mensen verliefd worden, worden ze verliefd op beelden die ze van elkaar hebben. We moeten op zoek gaan naar een geestestoestand waarin we zijn wat we zijn, zonder beelden,

zonder maskers, zonder projecties of ijdelheid. Dan pas wordt verliefd worden écht, dan ben je eerlijk over wat minder mooi is en kan de echte liefde komen. Als je zo kan kijken naar een ander, naar de natuur..., dan kan je deze toestand van ware liefde, echte gevoeligheid, echt zijn overbrengen in je kunst, en is het niet langer een ego-trip. Kunst is de zoektocht naar echte liefde, in plaats van egotripperij. Wanneer een kunstenaar een verwrongen relatie heeft met wat hij schildert, dan zal zijn kunst niet ontroeren. Pas wanneer het ego-spel afgelopen is, kan de echte liefde, het echte leven verschijnen.